

Főszerkesztői előszó

Herédi Károly magyartanárnak, a *Jó Pajtás* hetilap *Iránytű* című rova-
ta szerkesztőjének a Szegedi Tudományegyetem doktorjelöltjeként a
gyerekirodalom-kutatás a fő profilja. A *Híd* első, általa szerkesztett gye-
rekirodalmi száma 2015-ben jelent meg, azóta több blokknyi anyagot
közöltünk folyóiratunkban az ő válogatásában kortárs írók és illusztrá-
torok alkotásaival, valamint az ezekre reflektáló elméleti írásokkal. Egyik
régebbi kritikájában Lovász Andrea *Felnőtt gyerekirodalom* című kötete
kapcsán fogalmazza meg, hogy „manapság a gyerekkönyv sokkal élet-
szerűbb, »nem elhallgat, hanem átfogalmaz; lefordítja, tolmácsolja a
gyerekeknek a mindennapokat« (29). Tulajdonképpen úgy válik gyerek-
könyvvé, hogy közben profi irodalom lesz, és ez az öntudatra ébredő
gyerekirodalom megszűnik gügyögni és takargatni a problémákat. Nem
alkalmazott irodalomként funkcionálnak már ezek a szövegek, nem vala-
milyen tanítás szócsöveiként működnek, [...] paradox módon mégis »be-
avatásként, gyakorló pályaként, tesztvezetésként, virtuális kalandpark-
ként szolgálnak« (31).”

Ilyen virtuális kalandparkként érdemes elképzelni a *Híd* 2020. évi gyerek-
irodalmi számát is: szövegein végighaladva a gyerekek hétköznapi küz-
delmei elevenednek meg a mesék belső rendszerének logikáját követve,
azt a reményt keltve olvasójukban, hogy az összekuszálódott viszonyok
kibogozhatóak, a szerzett sérülések fájdalmai csillapíthatóak, és még a
legmélyebb szakadékok fölött is vezet át függőhíd. Dániel András me-
séjének kukaca például létfilozófiai kérdéseket boncolgatva rágcsgálja (és
kakálja) keresztül-kasul almáját, Bíró Tímea Matyi nevű sündisznója az or-

voslátogatás (és az ezzel együtt járó, kötelező tisztálkodás) miatt méltatlankodik, Jódal Rózsa Dr. Deszkája barátságokat alapoz meg a téren, Igor Kolarov fanyar humorú *Efije* a szülei elvesztését igyekszik túlélni, Másik Tivadar kellemetlenkedő Epifánia nénije pedig egy Boloványe nevű egészségfaluban köt ki pihenni. Dudás Robert prózájában a szabadkai zöld szökőkút melletti cukrászda csokifagyija olvadozik, és hasonlóan ismerős helyszínek elevenednek meg Tékiss Tamás falusorolójában is. André Ferenc és Cirok Szabó István verseiben az iskolai balhék világába csöppenünk ablaktörésestül és csapatjátékostul. Kormányos Ákos a kamaszokat szólítja meg *Fenyvesi Ottót a középiskolákba!* című jegyzetében, Fenyvesi Ottó pedig unokaversei néhány darabját bocsátotta rendelkezésünkre. Két friss dráma is helyet kapott a számban: Oláh K. Tamás Szabadka-motívumokból építkező „álomjátékát” a szabadkai Gyermekszínház, Mészáros Anikó népmese-dramatizációját pedig a zentai Magyar Kamaraszínház mutatta be nemrégiben. A szlovén drámaíró, Miro Gavran bábjátékát Varga Viktória fordításában közöljük. A számot Szél Jankó és Eperke életre keltője, Bicskei Anikó illusztrálta. Elemző szövegeink foglalkoznak többek között a könyvből kiesett farkasról szóló francia kötettel, a populáris gyerekirodalom és a társadalmi ideológiák kapcsolatával, a transzcendenssel való találkozással, valamint a Hófehérke filmes adaptációinak genderkérdéseivel.

A *Híd* gyerekirodalmi száma tehát sokféle témát boncolgat, ezért „felhasználása” is igen sokrétű lehet: általános iskolásoknak és középiskolásoknak, szülőknek és tanároknak, versmondóköri- és színjátszócsoporthoz vezetőknél egyaránt ajánljuk. És persze azoknak a felnőtteknek, akik úgy érzik, szorulnak még némi gyakorlatozásra ebben a kalandparkban.

BERÉNYI Emőke